

Nr. 3. April 2001

Kursus 4/5 2001 i forbindelse med generalforsamling

12. Spritkørsel - Færdselslovens § 53, stk. 2 - Drukket efter kørslen
13. Spritkørsel - Betinget frakendelse - Formildende omstændigheder
14. Spritkørsel - Uagtsomt manddrab - Frifindelse, egen skyld
15. Spritkørsel - Gentagelsesvirkning - Betinget straf
16. Varetægtsfængsling - Bagatelgrænse? - Gentagelsesfare
17. Varetægtsfængsling - Rets håndhævelse
18. Varetægtsfængsling - Efter dom - Gentagelsesrisiko
19. Dommerhabilitet - Varetægtsfængsling
20. Navneforbud - overtrædelse heraf? - Dørlukning
21. Navneforbud - Lukkede døre
22. Parkeringsafgift - Menneskerettigheder - Forlig ved Menneskerettighedsdomstolen
23. Udvisning - Sindssyge - Vold, herunder mod offentlige myndighedspersoner
24. Færdselsloven - Generhvervelse af førerretten
25. Samfundstjeneste - Vilkårsovertrædelse
26. Erstatning - Varetægtsfængsling
27. Erstatning for at være tiltalt i en sædelighedssag, uden at der skete frihedsberøvelse
28. Erstatning - Udlevering af påanket straffedom til private
29. Vold - Gentagelse - Betinget straf - En taber
30. Vold - Betinget straf
31. Vold - Jagten på parkeringsplads - Samfundstjeneste
32. Sagsomkostninger pålagt udebleven anmelder

Timelærere til Politiskolen

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Postbox 1051
1007 København K
Telefon 3311 7522
Telefax 3332 4775

Landsforeningens bestyrelse:

Thomas Rørdam
formand, København

Bent Holmberg
næstformand, Aalborg

Michael Abel
Holbæk

Karen Marie Dyekjær
Esbjerg

Hanne Gullitz
Århus

Poul Jost Jensen
Glostrup

Mogens Juhl
Odense

Mette Lauritzen
København

Ansvarshavende redaktør:

Elsebeth Rasmussen

Oplagstal: **1090**

Formandens adresse:

Postbox 9017, 1022 København K

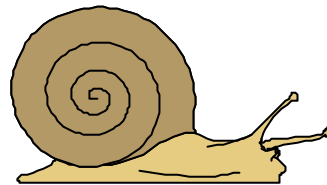
Telefon 3312 4540
Fax 3393 4540

Dejligt mange har meldt sig til generalforsamlingen i maj. Bemærk venligst, at der er en lille ændring i programmet for kurset om fredagen den 4. maj. Se følgende side.

Redaktøren fik travlt i marts måned og har således ikke udsendt noget hæfte, men mangler bestemt ikke materiale. Det hober sig op, også i færdigbe- arbejdet form. Hæftet her har en række afgørelser om spritkørsler og varetægtsfængslinger. Nogle af dem vil senere indgå i oversigtsartikler, som er under udarbejdelse.

Læs med særlig interesse de to kendelser om navneforbud, de vil sikkert blive omtalt på kurset i maj.

Resten er, hvad man vist elskværdigt kan kalde en rodebunke. Erstatningsdommen i Medd. 28 er - udover det muligt juridiske indhold - dog interes- sant derved, at den bekræfter en af de mere almene love: Når der først er gået kage i en sag, bliver den ved med at komme frem på skrivebordet hos de involverede i skrækkelig mange år.

Nogle sager varer i sig selv mange år, uden at der af de involverede erkendes sagsbehandlingsfejl. Det gælder i særdeleshed klager til Menneskeret- tighedsdomstolen. Danmark har på ny indgået for- lig om en klagesag. Denne gang om noget så vig- tigt som en parkeringsafgift på 400 kr. Desværre opnåede klageren ikke glæden ved i et eller andet omfang at have fået medhold. Han døde i venteti- den. Læs Medd. 22.

Kursus den 4. maj 2001 i forbindelse med generalforsamlingen.

Programmet er blevet ændret til følgende:

- 10.00 - 12.00: Oplæg fra landsdommer *Niels Johan Petersen* og advokat *Manfred W. Petersen* samt efterfølgende debat om nævningeinstitutionen, herunder eventuelle reformer.
- 12.00 - 13.00: Frokost.
- 13.00 - 14.00: Oplæg fra fhv. landsdommer *Peter Rørdam* og efterfølgende debat om ulovligt tilvejebragte bevismidler.
- 14.00 - 14.15: Pause.
- 14.15 - 14.45: Oplæg fra journalist *Leif Blædel* om pressen og retsstoffet.
- 14.45 - 15.15: Oplæg fra advokat *Jakob Arrevad* om navneforbud.
- 15.15 - 16.00: Debat om Leif Blædels og Jakob Arrevads oplæg.

Henvendelser om til- og framelding til Mogens Juhls kontor i Odense, tlf. 6612 5112.

Landsforeningens Meddelelse 12/2001

Spritkørsel - Færdselslovens § 53, stk. 2 - Drukket efter kørslen

Færdselslovens § 53, stk. 2

*Færdselslovens § 53, stk. 2 kan ikke anvendes, hvis promillen ligger under 0,5. Fri-
findelse, da man ikke kunne bortse fra, at T havde drukket efter kørslen.*

V.L. 6. afd. a.s. S-0250-99, 7/7 1999

T var tiltalt for overtrædelse af færdselslovens § 53, stk. 2, spirituskørsel, ved at have indtaget spiritus i et sådant omfang, at han ikke kunne føre køretøjet på betryggende

måde, idet han kørte med meget lav hastighed og slingrende på en sådan måde, at han var til fare for de øvrige trafikanter.

I forhold 2 var han tiltalt for kørsel i frakendelsestiden fra en tidligere dom.

T nægtede sig skyldig. Fire vidner blev ført. En blodprøve taget ca. 3 timer efter gerningstidspunktet viste en promille på 0,85.

T var tidligere straffet 3 gange for spritkørsel, senest i 1995, og flere gange for kørsel i frakendelsestiden.

Byretten lagde til grund, at T havde ført bilen, og at han havde kørt slingrende og usikkert. Et vidne havde forklaret, at T lugtede af spiritus og ikke virkede ædru. Retten fandt det herefter ubetænkeligt at statuere, at T under kørslen ikke havde kunnet føre køretøjet på betryggende måde på grund af spiritusindtagelse. Straffen blev sat til hæfte i 20 dage og frakendelse for bestandig.

T ankede med påstand om frifindelse i forhold 1, herunder også for påstanden om førerretsfrakendelse, samt i øvrigt stadfæstelse af straffen.

Anklagemyndigheden tilsluttede sig T's frifindelsespåstand vedr. forhold 1 og påstod i øvrigt stadfæstelse af straffen.

Anklagemyndigheden oplyste, at man ikke kunne bortse fra, at T kunne have indtaget spiritus efter kørslen i et sådant omfang, at alkoholpromillen under kørslen havde været under 0,5.

Landsretten udtalte:

"Der kan ikke ses bort fra, at tiltalte kan have indtaget alkohol efter kørslen i et omfang, så alkoholpromillen under kørslen ikke oversteg 0,5. Tiltalte frifindes derfor i forhold 1 og som konsekvens heraf for påstanden om førerretsfrakendelse.

Straffen for kørsel i frakendelsestiden i en situation som den foreliggende kan passende udmåles til hæfte i 20 dage.

Landsretten stadfæster derfor med de nævnte ændringer dommen."

Forsvareren tilføjer til redaktøren:

"Jeg overlader det til dig at afgøre om dommen eventuelt skal kommenteres ved at det nu af Landsretten med tiltrædelse af anklagemyndigheden er fastslået, at en promille på 0,5 og derunder medfører, at der ikke kan dømmes for overtrædelse af færdselslovens § 53, stk. 2!"

Landsforeningens Meddelelse 13/2001

Spritkørsel - Betinget frakendelse - Formildende omstændigheder

Færdselslovens § 53 og § 125

K var på vej hen til sin parkerede bil, da hun blev udsat for seksuelle tilnærmelser. Hun låste bilen op, fik ham med ind, og kørte – med en promille på 1.78 - til politistationen, hvor hun anmeldte ham for forsøg på voldtægt og selv blev anholdt for spirituskørsel. Retten lagde vægt på den særlige situation og gjorde førerretsfrakendelsen betinget. Bøden var takstmæssig.

Retten i Silkeborg, nr. SS 25057/00, 22/6 2000

K på 40 år var tiltalt for spirituskørsel med en promille på 1.78. Hun var ustraffet og nægtede sig skyldig under henvisning til nødret, subsidiært exces i nødret og mere subsidiært strafbortfald og/eller betinget frakendelse. Forklaringen er ikke gengivet i dommen, udelukkende i den medfølgende retsbog.

Retten bemærkede:

"Ved tiltaltes erkendelse, der er bestyrket ved de i øvrigt foreliggende oplysninger, anses det for bevist, at tiltalte har kørt spirituskørsel. Efter de oplysninger, der foreligger, finder retten det ikke godtgjort, at der har været tale om en nødretssituation eller at der kan ske strafbortfald. Derimod finder retten det godtgjort, at tiltaltes særegne handlemåde har været begrundet i, at hun har befundet sig i en ophidset tilstand, og i en situation, som hun ikke har været i stand til at vurdere.

På denne baggrund finder retten, at der er grundlag for at gøre førerretsfrakendelsen betinget, jf. nedenfor."

Hun fik herefter sædvanlig bøde og betinget frakendelse med prøvetid på 3 år.

Det fremgik af retsbogen og nogle fremlagte skriftlige redegørelser, at K havde været til fest i fagforbundet og fortsatte bagefter i byen med kolleger. Ved 3-tiden kom en

mand hen til bordet og gav sig til at snakke. Da hun ville til at gå ned til sin bil for at hente sine ting, fulgte han efter hende. Hun ville overnatte i fagforbundets lokaler. Men manden fulgte igen efter hende, og hun søgte hjælp hos en ung mand, som imidlertid gjorde seksuelle tilnærmelser. Hun kunne ikke få hjælp fra forbipasserende, der bare grinede ad hende. Hun blev mere og mere panisk, fordi hun ikke kunne få ham til at gå. Han virkede utilregnelig, og hun frygtede, at han ville vælte hende omkuld og voldtage hende. Hun fik ham dirigeret hen til hendes holdende bil. Da hun stadig ikke kunne få ham til at gå, og han onanerede, mens han gik hen mod hende, låste hun bilen op, han steg ind, og hun kørte ham til politistationen, hvor hun anmeldte ham for voldtægtsforsøg og selv blev anholdt for spirituskørsel.

Landsforeningens Meddelelse 14/2001

Spritkørsel - Uagtsomt manddrab - Frifindelse, egen skyld

Straffelovens § 241, færdselslovens § 27 og § 53

Trods promille på 1.25 frifundet for uagtsomt manddrab ved påkørsel af fodgænger. Retten lagde til grund, at T's kørsel havde været normal, men at fodgængerens var trådt ud på landevejen pludselig og uden at orientere sig for at komme over til en bil, der var standset op. Derfor kun bøde og 1 års frakendelse.

Retten i Store-Heddinge, nr. SS 312/00, 22/12 2000

T var tiltalt for spirituskørsel med promille på 1.25 samt overtrædelse af FL § 3, stk. 1, § 21, stk. 2 og § 27, stk. 1, samt overtrædelse af straffelovens § 241, ved at foretage overhaling/forbikørsel af en personbil, og herunder ved kørsel i den modsatte vognbane påkørt fodgænger A, der som følge af de tilføjede kvæstelser afgik ved døden.

Der var påstand om frihedsstraf og ubetinget frakendelse. T nægtede sig skyldig i straffelovens § 241 og færdselslovens § 27 (fodgængere).

T forklarede bl.a., at han i løbet af dagen havde drukket 5-6 øl og ikke havde mistanke om, at han havde drukket for meget til at køre lovligt. Han kørte ad landevej med 85-90 km/t. og bemærkede en blå bil, der holdt stille eller trillede langsomt fremad i hans kørselsretning. Den blinkede ind til højre. Forklaringen fortsætter:

"Han så en fodgænger gå i venstre side af vejen mellem asfalten og græsset. Hun gik ligeledes i samme retning som han kørte. Han orienterede sig bagud i spejlene og ved at kigge over skulderen, og trak ud til at overhale eller køre forbi den blå bil. Da han var på siden af denne, så han pludselig fodgængerens foran sig midt på kørebanen, og

en påkørsel var uundgåelig. Han ramte fodgængerens højre del af bilen. Han standsede straks og ringede til 112."

En modkørende bilist havde også bemærket en bil, der holdt halvt ude på vejen og havde undret sig. Forklaringen fortsætter:

"Han bemærkede også en fodgænger, der gik i vejkanten på Stevnsvejen i retning mod Store-Heddinge. Han orienterede sig da han nåede frem til krydset, og svingede ud på Stevnsvejen. Mens han var i svinget, så han fodgængerens gå lige over vejen til en bil, der var stoppet i højre side på Stevnsvejen. Hun gik med almindelig gangart, og orienterede sig ikke til siderne så vidt han kunne se. Da han havde fået sin bil rettet op, så han denne fodgænger blive påkørt."

Efter vidnets opfattelse var det ikke sædvanligt at møde fodgængere eller parkerede biler på dette sted.

Bilen, der blev overhalet, var ført af A, der havde bemærket en holdende bil og en dame, der gik i venstre side ad vejen med nogle bilnøgler i hånden. Damen gav tegn til vidnet, som om hun ville i kontakt. A blinkede ind til siden og registrerede i det samme i bakspejlet, at en bil (tiltalt, ER) kom nærmere, den kørte ikke specielt stærkt. Hun hørte et bump. Hun havde ikke set fodgængerens begynde at gå over vejen, idet hun koncentrerede sig om at få sin bil anbragt.

Retten bemærkede:

"Retten har lagt tiltaltes erkendelse til grund, hvorefter han findes skyldig i spirituskørsel og overtrædelse af færdselslovens § 3, stk. 1 og § 21, stk. 2. Retten finder det efter bevisførelsen godtgjort, at fodgængerens pludselig og uden at orientere sig, er trådt ud på kørebanen for at komme over til vidnet A. Tiltaltes kørsel har efter vidneforklaringerne været ganske normal og med en korrekt placering på kørebanen forudsat, at fodgængerens ikke var trådt ud på denne. Herefter findes den af tiltalte udviste uagtsomhed at være så forholdsvis ringe, at tiltalte frifindes for uagtsomt manddrab. Endvidere frifindes tiltalte for overtrædelse af færdselslovens § 27, stk. 1, idet det beskrevne handlingsforløb efter rettens opfattelse ikke indebærer en overtrædelse af denne bestemmelse.

Straffen fastsættes til en bøde på 12.000 kr., jfr. § 117, stk. 1, jfr. § 53, stk. 1, og § 118, stk. 1, jfr. § 3, stk. 1 og § 21, stk. 2.

Forvandlingsstraffen er hæfte i 10 dage.

Tiltalte frakendes retten til at føre motordrevet køretøj, hvortil der kræves kørekort, i 1 år fra den 21. juni 2000, jfr. færdselslovens § 125, jfr. § 127."

Landsforeningens Meddelelse 15/2001

Spritkørsel - Gentagelsesvirkning - Betinget straf

Færdselslovens § 53 og straffelovens § 56

T havde - bl.a. - i 6 tilfælde kørt spirituskørsel i frakendelsestiden fra en tidligere dom. I byretten idømt 8 måneders ubetinget fængsel. Landsretten nedsatte straffen til fængsel i 6 måneder, der blev gjort betinget af alkoholvilkår.

Ø.L. 6. afd. a.s. S-2562-00, 18/1 2001

T på 38 år var tiltalt for en række forhold, herunder spirituskørsler i frakendelsestiden med promiller på henholdsvis 1.37, 1.87, 2.88, 3.09, 2.70 og 2.71. Herudover en yderligere kørsel uden sprit i frakendelsestiden (forhold 7, for hvilket han blev frifundet) og et brugstyveri af bil.

T var ved tidligere afgørelser, senest i 1996, frakendt førerretten i 3, 5 og 10 år.

Byretten fastsatte straffen til fængsel i 8 måneder, der uanset oplysningerne om tiltaltes personlige forhold ikke fandtes helt eller delvist at kunne gøres betinget. Der skete frakendelse for bestandig.

T ankede med påstand om formildelse af den idømte straf. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

T var efter byretsdommen yderligere i august 2000 straffet med fængsel i 30 dage for vold.

Resten er citat af landsrettens dom:

"Der har under ankesagen været foretaget en personundersøgelse af tiltalte og i Kriminalforsorgens erklæring herom findes tiltalte egnet til at modtage en helt eller delvis betinget dom, eventuelt med vilkår om samfundstjeneste. Til en betinget dom anbefales vilkår om behandling mod misbrug af alkohol.

Tiltalte har for landsretten givet forklaring om sine personlige forhold.

Tiltalte har forklaret blandt andet, at han helt har brudt med sit tidligere miljø. Han er helt holdt op med at drikke og har i 2000 ikke rørt alkohol bortset fra den 16. marts 2000. Tiltalte overholder sin antabusbehandling.

Straffen, der tillige fastsættes under citering af færdselslovens § 117, stk. 4, og straffelovens § 89, nedsættes til fængsel i 6 måneder.

Under hensyn til det oplyste om tiltaltes nuværende personlige og sociale forhold findes det - uanset karakteren og omfanget af de pådømte spirituskørsler - forsvarligt, at fuldbyrdelsen af straffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 2 år med særvilkår som nedenfor bestemt.

Efter den i forhold 12 beskrevne kriminalitet og længden af den fastsatte straf er der ikke grundlag for at fastsætte vilkår om samfundstjeneste.

I øvrigt stadfæstes dommen så vidt den er påanket."

Til den betingede dom var knyttet vilkår om 1 års tilsyn af Kriminalforsorgen og behandling mod misbrug af alkohol. Forhold 12 drejede sig om spritkørslen med promille på 2.70 i en brugstjålen bil.

Landsforeningens Meddelelse 16/2001

Varetægtsfængsling - Bagatelgrænse? - Gentagelsesfare

Retsplejelovens § 762

T blev varetægtsfængslet på grundlag af tyveri af to deodoranter til en værdi af 270 kr. Oplysningen om de verserende sager var noget upræcis, hvorimod det er rigtigt, at han var flere gange tidligere straffet.

Ø.L. 1. afd. kære nr. S-1835-00, 22/5 2000

T på 29 år var fremstillet i grundlovsforhør sigtet for butikstyveri, idet han i et supermarked havde tilegnet sig to deodoranter til en samlet udsalgspris af 270 kr. T erkendte sig skyldig. Han havde på forespørgsel "ikke specielt" et narkotikaproblem, men ønskede ikke at uddybe dette.

T bekræftede en række tidligere domme:

Juni 1998: 3 måneder bl.a. for tyveri

August 1998: Fællesstraf 50 dage bl.a. for tyveri

Maj 1999: Dagbøder for butikstyveri
Marts 2000: Fængsel 60 dage bl.a. for tyveri, løsladt april 2000.

Anklagemyndigheden oplyste, at anholdte foruden nærværende havde tre verserende sager vedr. tyveri.

T blev fængslet 12 dage efter RPL § 762, stk. 1, nr. 2, under hensyn til oplysningerne om anholdtes tidligere afgørelser vedr. berigelseskriminalitet.

Kendelsen blev påkæret til landsretten, der den 22/5 2000 stadfæstede i henhold til byrettens grunde.

Ved fristforlængelsen den 2/6 oplyste anklageren, at sagen nu drejede sig om i alt 4 forhold, nemlig ud over tyveriforholdet, der var den nye sigtelse i grundlovsforhøret, yderligere et tyveri fra en personbil, et forsøg på hæleri samt overtrædelse af straffelovens § 119 og § 121. Fængslingen blev forlænget 2 uger med henvisning til den tidligere kendelse som stadfæstet af landsretten og nu særligt under hensyn til, at der forelå yderligere forhold.

I anklageskriftet var det ene yderligere tyveriforhold formuleret med en subsidiær tiltale for hæleri med hensyn til tyveri, og der var i et andet forhold alene tiltalt for § 119, ikke yderligere § 121.

T fik først sin sag afgjort den 16/10 2000. Han var i mellemtiden blevet løsladt den 26/6 og på ny fængslet fra den 13/8 2000. Sagen var nu vokset til 14 forhold, stort og småt.

Han erkendte fortsat butikstyveriet. Vedr. de verserende sager forud for varetægtsfængslingen den 20/5 blev resultatet, at han i overensstemmelse med sin erkendelse blev dømt for hæleri, ikke tyveri, med hensyn til en autoradio og andet til en samlet værdi af 4.500 kr. Der var ikke anden bevisførelse end hans egen erkendelse. Han blev frifundet i det forhold, hvor der alene var rejst tiltale for hæleri. Sagen med § 119 endte med en domfældelse for at have spyttet en togrevisor i nakken. Han blev frifundet for at have slået ud efter dennes kollega eller kradset denne på armen.

Når han alligevel fik 5 måneders fængsel, skyldtes det nok fortrinsvis de yderligere forhold, herunder indbrudstyverier i juli og august 2000.

Forsvareren tilføjer:

"Vedrørende grundlovsudskriften vil jeg specielt bemærke, at den omstændighed, at anklageren "oplyste", at der var 3 verserende sager, ikke bør tillægges nogen som helst betydning, idet der alene er tale om en oplysning, som forsvareren er uden mulighed for at forholde sig."

Landsforeningens Meddelelse 17/2001

Varetægtsfængsling - Retshåndhævelse

Retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1

T blev løsladt under en nævningsesag, efter at en medtiltalt havde afgivet forklaring. Retshåndhævelsen krævede ikke fortsat fængsling, da T's medvirken til forsøg på indsmugling af op til 5 kg kokain var relativt begrænset.

Ø.L. 1. afd. N nr. S-3231-00, 22/12 2000

Efter 3 dages domsforhandling, hvorunder en af de medtiltalte, som ikke tidligere havde villet udtale sig indenretligt, nu havde afgivet forklaring, blev spørgsmålet om fortsat varetægtsfængsling rejst.

Anklagemyndigheden begærede fængslingsfristen forlænget i 4 uger i medfør af RPL § 762, stk. 2, nr. 1, idet fængslingsgrundlaget i medfør af RPL § 762, stk. 1, nr. 3, ikke længere var til stede.

Forsvareren begærede T løsladt. Om hans personlige forhold oplyste han, at han var samlevende, havde en datter og havde fast bopæl.

Landsretten afsagde følgende

K E N D E L S E:

"Tiltalte har været frihedsberøvet fra den 22. februar 2000, heraf efter det oplyste ca. 6 uger i isolation.

Domsforhandlingen er indledt den 19. december 2000 og genoptages den 8. februar 2001. Den forventes afsluttet den 19. marts 2001.

Det fremgår af det for retten oplyste, at tiltalte har gode personlige forhold.

Uanset om der foreligger en særlig bestyrket mistanke for medvirken til forsøg på indsmugling af op til 5 kg kokain, findes tiltaltes relativt begrænsede medvirken, sammenholdt med den lange tid, tiltalte nu har været varetægtsfængslet og det forhold, at domsforhandlingen først genoptages i februar 2001 ikke at kræve fortsat varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen. Herefter

b e s t e m m e s:

Tiltalte T løslades til adressen X."

- 00000 -

Forsvareren tilføjer, at T havde erkendt sig delvis skyldig i medvirken til forsøg på indsmugling, idet han havde finansieret denne, uden dog at vide, hvor stort kvantum indsmuglingsplanerne angik.

Forsvareren henviser endvidere til Højesterets afgørelse i en omfattende hashsag fra den 30/11 2000 (UfR 2001.431 HK), hvor hensynet til retshåndhævelsen heller ikke kunne begrunde en fortsat varetægtsfængsling for en af de tiltalte, der ikke havde en central rolle i organisering og finansiering af indførslen.

Landsforeningens Meddelelse 18/2001

Varetægtsfængsling - Efter dom - Gentagelsesrisiko

Retsplejelovens § 762 og § 769

T blev for dokumentfalsk, tyveri, hæleri og afpresning m.v. idømt fængsel i 1 år og 3 måneder, heraf de 3 måneder betinget. Byretten traf bestemmelse om fortsat varetægtsfængsling. Landsretten løslod.

Ø.L. 7. afd. a.s. S-2266-00, 30/6 2000

T på 23 år var tiltalt bl.a. for dokumentfalsk efter at have stjålet et hæfte med 12 checkblanketter, hæleri af checkblanketter og færdselsforseelse.

6 af dokumentfalskforholdene drejede sig om tilsammen 218.000 kr., men var til gengæld begået i 1997. Ved årsskiftet 97/98 havde T udøvet afpresning mod en ejendomsadministration, og endelig var der et yderligere dokumentfalskforhold fra april 2000 på sammenlagt 41.650 kr. over for stormagasiner ved brug af et totalforfalsket Visa-kort, hvor der blev skrevet falske underskrifter på kvitteringen.

T var tidligere straffet senest i 1995 med hæfte i 14 dage for vold og i 1997 for bl.a. vold, tyveri og røveri med betinget fængsel i 6 måneder.

Han havde ved byrettens dom af 16/6 2000 siddet varetægtsfængslet i lidt over 2 måneder og blev idømt fængsel i 1 år og 3 måneder, hvoraf de 3 måneder blev gjort betinget, idet retten navnlig lagde vægt på, at en stor del af forholdene var begået i 1997, men imidlertid kort efter at T var blevet idømt en betinget dom på 6 måneders fængsel for ligesået kriminalitet.

Det seneste dokumentfalskforhold var begået meget kort tid efter, at T i marts 2000 vendte tilbage til Danmark efter at have været ude af landet siden januar 1998.

T ankede til landsretten. Byretten traf afgørelse om, at han under anke, eller indtil fuldbyrdelse blev iværksat, skulle forblive varetægtsfængslet.

Landsretten udtalte kort:

"Betingelserne for fortsat varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, findes ikke opfyldt, hvorfor

b e s t e m m e s:

T løslades."

Landsforeningens Meddelelse 19/2001

Dommerhabilitet - Varetægtsfængsling

Retsplejelovens § 60 og § 61

Varetægtsfængsling på retshåndhævelsesarrest, § 762, stk. 2, nr. 2, af dommer ved embedet. Under domsforhandling beklædtes retten af retsassessor, der ikke på begæring veg sit sæde. Landsretten hjemviste sagen til fornyet behandling.

Ø.L. 21. afd. a.s. nr. S-1020-00, 4/9 2000

Dommen fra landsretten, der udførligt gengiver det passerede fra byretten, gengives in extenso:

"Frederikssunds Rets dom af 15. februar 2000 (SS 54/2000) er anket af T med påstand principalt om ophævelse af dommen og hjemvisning til fornyet behandling, subsidiært frifindelse og mest subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærpeelse.

Spørgsmålet om hjemvisning har været særskilt forhandlet, hvorunder anklagemyndigheden har nedlagt påstand om, at der ikke sker hjemvisning.

Det fremgår af sagen, at tiltalte blev varetægtsfængslet forud for domsforhandlingen i henhold til retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, af den af de to dommere ved retten i Frederikssund, der ikke er administrerende dommer.

Ved rettens kendelse under domsforhandlingen blev en begæring om, at retsassessoren ved embedet skulle vige sit sæde som følge af dommerens inhabilitet i medfør af retsplejelovens § 60, stk. 2, og § 61, ikke taget til følge.

Det hedder i kendelsen:

"Tiltalte er varetægtsfængslet efter retsplejelovens § 762 af en af rettens to udnævnte dommere.

Det betyder, at den dommer, der har truffet afgørelse om varetægtsfængslingen, ikke kan deltage som dommer under domsforhandlingen, jf. retsplejelovens § 60, stk. 2.

Tidligere er bestemmelsen udstrakt til også at omfatte embedets fuldmægtige på grund af det afhængighedsforhold, som må anses at bestå mellem dommeren og fuldmægtigen.

Efter den ændring, der er sket af retsplejeloven ved lov nr. 402 af 26. juni 1998 med § 54 og § 54 a, er denne afhængighed fjernet, hvorfor der ikke længere er grund til at udstrække retsplejelovens § 60, stk. 2, til også at omfatte de fuldmægtige, som er ansat ved det embede, hvor en dommer har truffet afgørelse om varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762.

Der er derfor ikke nogen grund til, at retsformanden skal vige sit sæde, hvorfor...."

I de almindelige bemærkninger til forslaget til retsplejelovens § 60, stk. 2, og § 61 som affattet ved lov nr. 403 af 13. juni 1990 hedder det under pkt. 2.6:

"...

Reglerne forudsættes i øvrigt administreret på samme måde som den gældende bestemmelse i § 60, stk. 2, således at en dommer kan virke i stedet for en retsassessor eller dommerfuldmægtig ved samme embede, mens dommeren i tilfælde af inhabilitet

må afløses af en (sætte)dommer fra et andet embede eller en anden afdeling af retten. I landsretterne erstattes inhabile dommere af dommere fra en anden afdeling."

På baggrund af disse bemærkninger har det hidtil været antaget, at inhabilitet i henhold til retsplejelovens § 60, stk. 2, såvel hos den administrerende dommer som hos andre dommere, automatisk medførte inhabilitet hos retsassessorer og dommerfuldmægtige ved embedet som følge af det afhængighedsforhold, de antoges at have i forhold til dommerne. Uanset den beskyttelse mod uansøgt afskedigelse og forflyttelse af dommerfuldmægtige og retsassessorer, der er indført ved lov nr. 402 af 26. juni 1998, må det antages, at der i kraft af over- underordningsforholdet ved de enkelte embeder fortsat er et sådant afhængighedsforhold, at der foreligger inhabilitet efter retsplejelovens § 61, sammenholdt med § 60, stk. 2. Påstanden om ophævelse af dommen og hjemvisning tages derfor til følge som nedenfor bestemt.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Frederikssunds Rets dom i sagen mod T ophæves og sagen hjemvises til fornyet behandling ved Frederikssunds Ret."

- 00000 -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"Da habilitetsreglerne i betydeligt omfang blev skrevet i motiverne i forbindelse med ændringen af Retsplejeloven 1990, er jeg ikke i tvivl om, at Landsrettens afgørelse er rigtig. Efter det foreliggende, vil Statsadvokaten ikke søge sagen indbragt for Højesteret."

Landsforeningens Meddelelse 20/2001

Navneforbud - overtrædelse heraf? - Dørlukning

Retsplejelovens § 29, § 31 og § 844

Forsvarer begærede spørgsmålet om navneforbud behandlet for lukkede døre. En i retsmødet tilstedeværende journalist havde omtalt stilling og tidligere arbejdsplads 2 måneder efter et grundlovsforhør, hvor der var nedlagt navneforbud vedr. den hovedsigtede. Det var nu ægtefællens forhold, der skulle behandles. Byretten afsagde kendelse om navneforbud og lukkede dørene under det fortsatte retsmøde. Dommeren indgav anmeldelse om den formodede overtrædelse af navneforbudet.

Retten i Brøndbyerne S 25117/2000, 20/3 2000

"Advokat F anmodede om dørlukning og henviste til retsplejelovens § 844, jf. § 927, hvorefter retsmøder inden domsforhandlingen ikke er offentlige, hvilket også gælder byrettens møder. Subsidiært henviste han til retsplejelovens § 29, stk. 1, nr. 3, om at retsmøde holdes for lukkede døre, når sagens behandling i et offentligt retsmøde vil udsætte nogen for en unødigt krænkelse, mere subsidiært påstod han referatforbud efter § 31, stk. 2, nr. 1. Nærværende møde drejer sig om, hvorvidt der skal nedlægges navneforbud i sagen, jf. forsvarerens skrivelse af 21. februar 2000 til retten, og mødets formål er netop at drøfte, om sagen i offentlighed vil kunne udsætte nogen for en unødigt krænkelse. Det fremgår af lovbemærkningerne til § 31, at spørgsmålet skal afgøres ud fra en samlet vurdering af de personlige forhold.

Anklageren protesterede mod dørlukning efter § 29 og henviste til motiverne til loven i lovforslag 78 af 15. november 1998. Det var lovgivernes intention, at der skulle højere grad af åbenhed til retsmøderne, og først og fremmest efterforskningsmæssige hensyn kan tale for lukkede møder. Retsplejelovens § 844 er en ældre regel, og det må være de nyere ajourførte regler, der skal tages udgangspunkt i jf. således § 31 a, der drejer sig om navneforbud forud for tiltalerejsning, men efter sagens indbringelse for retten, hvilket er sket her ved et retsmøde om ransagning den 26. januar 2000.

Forsvareren replicerede, at der i et grundlovsforhør den 18. januar 2000, S 28/2000, blev afsagt kendelse om navneforbud for hovedmanden i sagen, og at kære blev frataget af anklagemyndigheden. Ikke desto mindre har den tilstedeværende journalist J lørdag den 18. marts i (...formiddagsblad...) omtalt hovedmandens stilling og tidligere arbejdsplads og således overtrådt navneforbuddet. Forsvareren fortsatte, at pressen ikke er tillagt partsbeføjelser, og at dette retsmøde om navneforbud ikke skal bruges til at give pressen yderligere oplysninger. Spørgsmålet skal afgøres efter § 31 a, men § 844 er ikke ophævet, og der er fortsat fast praksis for lukkede døre, når personlige omstændigheder behandles.

Anklageren tilføjede, at der i § 968 er meddelt pressens repræsentanter kære adgang og henviste til retsplejelovens § 31, stk. 3, om personer, der indtager en særlig stilling i samfundet og oplyste, at sigtede er statsautoriseret (...).

Journalisten J havde ingen bemærkninger og oplyste, at han havde fået sine oplysninger fra arbejdspladsen.

Dommeren bemærkede, at det umiddelbart så ud som om, at der var sket en overtrædelse af navneforbuddet meddelt den 18. januar 2000.

Retten afsagde

K E N D E L S E

Af sagens dokumenter, herunder afhøringsrapporter bilageret som nr. 27, 29 og 43, samt grundlovsforhør den 18. januar 2000 fremgår, at hovedmanden i sagen er ægtefælle til nu sigtede, og at forklaringerne væsentligt vedrører ægteskabelige forhold. Det er oplyst, at hovedmanden er under mentalobservation, og at parterne stod foran separation. Da sagens efterforskning således væsentligt vil vedrøre ægteskabelige forhold, og da hovedmanden har friholdt sin nu sigtede ægtefælle for medansvar, findes gengivelse af sigtedes navn, stilling eller bopæl eller offentliggørelse af sigtedes identitet, at kunne udsætte sigtede for en unødigt krænkelse, jf. § 31, stk. 1, nr. 2, hvorfor

b e s t e m m e s:

Det forbydes offentligt i forbindelse med denne sag at gengive sigtedes navn, stilling eller bopæl, ligesom den pågældendes identitet ikke på anden måde må offentliggøres under sagens efterforskning.

Dommeren indgav anmeldelse til politimesteren om den formodede overtrædelse den 18. marts 2000 af navneforbuddet af 18. januar 2000.

Retten afsagde yderligere

K E N D E L S E

Af samme grunde som ovenfor anført findes betingelserne i retsplejelovens § 29, stk. 1, nr. 3, at tale for et lukket retsmøde, hvorfor

b e s t e m m e s:

Mødet behandles for lukkede døre."

Landsforeningens Meddelelse 21/2001

Navneforbud - Lukkede døre

Retsplejelovens § 31, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 6

I en sag om skyldnersvig (selskabstømning) mod 6 tiltalte vedrørende forhold fra 1991-1995, hvor statskassen skulle have lidt et tab på 40 mill. kr., og med et tillægsanklageskrift mod to af de tiltalte på groft bedrageri mod investorer i perioden 1993-1994, besluttede landsretten for de fems vedkommende, at der for tre af de tiltalte ikke var tilstrækkeligt grundlag for at opretholde de nedlagte navneforbud, mens der for de to sidste tiltalte var fremkommet sådanne væsentlige oplysninger om disse til-

taltes helbredsforhold og risiko for helbredsforringelse, at hensynet til disse tiltaltes helbredsforhold var så tungtvejende, at navneforbudet ikke burde ophæves. De konkrete oplysninger blev fremlagt for lukkede døre. For en 6. tiltalt havde byretten bestemt, at navneforbudet skulle opretholdes. Denne afgørelse var ikke blevet påkæret.

Ø.L. 18. afd. kære nr. S-1926-00, 21/8 2000

5 tiltalte A - E i alderen 35 - 59 år påkærede byrettens ophævelse af navneforbud. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse. Byretten havde tillagt kæremålet opsættende virkning.

A, B og D gav personligt møde under landsrettens behandling og afgav forklaring om deres personlige forhold.

C på 59 år fremlagde erklæring fra et amtssygehus neurologiske ambulatorium, D en almindelig lægeerklæring og E to speciallægeerklæringer. Denne del af forhandlingen fandt sted for lukkede døre, jfr. RPL § 29, stk. 1, nr. 3.

Med henvisning til Højesterets kendelse af 3/5 2000 (U 00.1683 HK) fandt landsretten i lighed med byretten, at spørgsmålet skulle afgøres efter § 31 som ændret i 1999, uagtet at navneforbudet var nedlagt forinden.

Landsretten citerede i det følgende forarbejderne til ændringen, herunder at udvalget i betænkning 1330/1997 "finder, at domstolene fortsat i hver sag må veje den enkeltes interesse i at få nedlagt et navneforbud op mod den offentlige interesse i at kunne få oplyst den pågældendes identitet. Udvalget foreslår imidlertid, at det i loven angives nærmere, hvilke forhold der kan tale imod nedlæggelse af navneforbud. Udvalget foreslår endvidere, at navneforbud kun skal kunne nedlægges, hvis afsløring af den pågældendes identitet vil udsætte nogen - vedkommende selv eller f.eks. dennes nærmeste familie - for en unødvendig krænkelser". Det fremgår, at § 31, stk. 1, og 3, i lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed."

I det følgende blev redegjort for tiltalen mod A - E¹⁾.

Resten er citat af landsrettens kendelse:

"Landsretten finder for alle de tiltalte, at den nævnte tiltale må anses for omfattet af det område, som retsplejelovens § 31, stk. 3, 1. pkt., henviser til. Landsretten lægger herved vægt på, at der i lovforslagets bemærkninger som områder dækket af bestem-

¹⁾ Der henvises til resuméet ovenfor i indledningen. Ikke alle var tiltalt for skyldnersvig til 40 mill. kr. Beløbene svingede fra 4 - 40 mill. kr., og B var kun tiltalt i et enkelt forhold.

melsen bl.a. anføres: ..."og andre straffesager, der ud fra en samfundsmæssig vurdering er særligt betydningsfulde - eksempelvis visse skatte- og miljøstraffesager."

Landsretten finder ikke, at det oplyste om de tiltalte A, B og D's personlige og familiemæssige forhold giver tilstrækkeligt grundlag for at opretholde de nedlagte navneforbud. Det er herved indgået i landsrettens vurdering, at den nævnte retsplejelovsændring må anses for at indebære en øget adgang for pressen til at nævne de tiltaltes navne i alvorlige straffesager af samfundsmæssig betydning, og at dette hensyn ikke findes at stride mod artikel 6 i den europæiske menneskerettighedskonvention, som anført af forsvaret under den mundtlige forhandling.

For tiltalte C og E er der fremkommet sådanne væsentlige oplysninger om disse tiltaltes helbredsforhold og risiko for helbredsforringelse, at hensynet til disse tiltaltes helbredsforhold er så tungtvejende, at navneforbudet ikke bør ophæves, jf. retsplejelovens § 31, stk. 1, nr. 2. Det, der er oplyst om D's helbredsforhold, findes derimod ikke at kunne føre til, at navneforbudet for denne tiltalte bør opretholdes.

Som følge af det anførte ændres den påkærede kendelse for tiltalte C og E, mens kendelsen i øvrige stadfæstes for A, B og D."

Landsforeningens Meddelelse 22/2001

Parkeringsafgift - Menneskerettigheder - Forlig ved Menneskerettighedsdomstolen

Menneskerettighedskonventionens artikel 6

Dansk statsborger P blev i 1993 pålagt en parkeringsafgift. Sagen blev sendt i fogedretten, hvor en dommerfuldmægtig gav myndighederne medhold. P fik ikke ankebevilling til at indbringe spørgsmålet, herunder om fogedrettens uafhængighed, for landsretten. Sagen forligt med klagerens dødsbo, hvor staten til fuld og endelig afgørelse betalte 17.000 kr.

Petersen mod Danmark app. 24989/94, forlig af 16/11 2000

Petersen blev i februar 1993 pålagt en parkeringsafgift på 400 kr. Da han nægtede at betale, sendte Centralregisteret for Parkeringsafgifter sagen i fogedretten, hvorved der påløb yderligere omkostninger med 300 kr. Der var to retsmøder i november 1994, hvor en dommerfuldmægtig beklædte retten, og i december 1993 fik myndighederne medhold. P søgte om tilladelse til at indbringe sagen for landsretten, bl.a. med påstand om, at fogedretten ikke var et "independant tribunal", men fik afslag herpå i april 1994.

Han indbragte herefter sagen for Menneskerettighedskommissionen i juni 1994. Sagen passerede nåleøjet den 14/9 1998. 15 dage efter modtog kommissionen meddelelse om, at klageren var afgået ved døden.

Siden blev sagen overført til Domstolen, og i maj og september 2000 var parterne blevet enige om, at sagen var egnet til forlig.

Staten skrev:

"... I may inform you that the Government of Denmark is interested in settling this case by means of a friendly settlement. The Government is willing to pay the applicant's heirs 17.000 DKK as a global sum.

The Government would like to emphasize that the Government's proposal for a friendly settlement does not imply a recognition of the alleged violation of the Convention."

Forligstilbuddet blev accepteret af klagerens dødsbo.

Herefter tiltrådte domstolen, at sagen blev strøget af listen (efter at have stået der i 6 år, tilføjer redaktøren).

Landsforeningens Meddelelse 23/2001

Udvisning - Sindssyge - Vold, herunder mod offentlige myndigheds-personer

Udlændingelovens § 22 og § 26, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8

Sindssyg iraner I havde skåret en mand to gange i ansigtet med en kniv og siden under indlæggelse på psykiatrisk afdeling bl.a. nikket en sygeplejerske en skalle. For dette blev han idømt psykiatrisk behandling. Byretten ville udvise, landsretten frifandt herfor, idet voldstildædene måtte bedømmes på baggrund af oplysningerne om I's sindssygdom og længden af I's ophold i Danmark. Han var kommet hertil i 1985 som 18-årig. Landsretten fandt derfor, at en udvisning ville stride mod det krav om proportionalitet, der følger af EMK artikel 8 og udlændingelovens § 26.

Ø.L. 22. afd. a.s. S-2342-00, 13/10 2000

I på 33 år var tiltalt for vold efter straffelovens § 245, ved i juni 1999 i en kiosk at have skåret A to gange i ansigtet med en kniv.

I forhold 2 overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved under indlæggelse i psykiatrisk afdeling at have tildelt sygeplejerske B en skalle og flere slag i ansigtet med knyttet hånd.

I nægtede sig skyldig i forhold 1 og erkendte sig delvis skyldig i forhold 2. Han påstod frifindelse for den nedlagte udvisningspåstand på 5 år.

Han var iflg. byretsdommen tidligere straffet (arten af de tidligere overtrædelser er dog ikke oplyst).

Anklagemyndigheden påstod ud over udvisning dom til psykiatrisk behandling.

Det fremgik bl.a. af Udlændingestyrelsens udtalelse, at I kom til Danmark i 1985 som 18-årig. Han talte og forstod dansk, men skrev alene farsi. Han havde været indlagt til behandling flere gange og fik fortsat medicin. Herudover havde han et misbrug af rygeheroin. Der var ingen familie i Danmark. Bortset fra en søster i London, var den resterende familie i Iran. Hans problem med myndighederne ved en tilbagevenden ville være fængsel i et par måneder og betaling af en bøde, idet han ikke havde aftjent sin værnepligt.

I oplyste supplerende, at han nu var tilkendt førtidspension, og at han i forbindelse med en tilbagevenden i 11 måneder til Iran, hvorfra han vendte tilbage, var blevet idømt 4 måneders fængsel og en bøde, fordi han ikke havde aftjent sin værnepligt. Efter afsoning af dommen i Iran, blev I indlagt i psykiatrisk hospital i Iran.

Det danske Retslægeråd fandt I omfattet af straffelovens § 16 og anbefalede behandlingsdom.

Bortset fra skallen i forhold 2, blev I dømt efter anklageskriftet, og byretten fulgte anbefalingen om en behandlingsdom, men udtalte herefter:

"Efter en vurdering af karakteren af de begåede lovovertrædelser, navnlig forhold 1, sammenholdt med tiltaltes meget ringe tilknytning til Danmark og oplysning om den regelmæssige kontakt til familiemedlemmerne, der alle på nær et opholder sig i Iran, og sammenholdt med muligheden for revurdering i forbindelse med udskrivning, jf. udlændingelovens § 50 a, finder retten ikke, at der foreligger sådanne forhold, som taler afgørende mod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2. Da endvidere udvisning af tiltalte henset til disse omstændigheder ikke er i strid med den europæiske

menneskerettighedskonventions artikel 8, tages anklagemyndighedens påstand om udvisning i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt."

I blev herefter udvist i 5 år.

I ankede med påstand om frifindelse for udvisningspåstanden. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Til brug for ankesagen var der indhentet en ny udførlig lægeattest, som landsretten citerer i dommen over 2½ side. Det fremgik bl.a. heraf, at I efter ophold på lukket afdeling, først sikret - siden mindre sikret - i juni 2000 var overført til en åben retspsykiatrisk afdeling. Han var fortsat syns- og hørelshallucineret, men tilstanden var bedret, og han havde påbegyndt beskæftigelse i værkstedsterapi og overholdt aftaler om terrænfrihed og udgang.

Han havde i det væsentlige ikke været misbrugende af narkotika under indlæggelsen. Han modtog førtidspension, og der var taget skridt til at få ham under lavværgemål. Planen var at udskrive ham til en socialpædagogisk boinstitution. Han fik fortsat relativt store doser medicin.

Der havde efter overførslen til den åbne hospitalsafdeling været enkelte episoder med alkoholpåvirkning og sengerygning, hvorfor I fik antabus, og i september 2000 måtte han på ny anbringes i lukket afdeling, efter at det var konstateret, at han havde et dagligt misbrug af rygeheroin og tidvis hash, og efter at have været væk i et døgn.

Efter omlægning af den antipsykotiske medicin var han i oktober 2000 igen overflyttet til åben afdeling. Det var oven på den ustabile periode at forvente, at der også fremover ville være behov for psykiatrisk behandling, aktuelt i form af længerevarende indlæggelse på psykiatrisk afdeling.

I oplyste supplerende, at nogle af hans søskende påtænkte at rejse til England.

Landsretten udtalte efter at have konstateret, at I var fundet skyldig efter § 245, stk. 1 og § 119, stk. 1 og efter § 16 idømt en behandlingsdom:

"De begåede to voldstilmælde, hvoraf det sidstnævnte tilfælde er begået under tiltaltes indlæggelse på Hvidovre Hospitals lukkede psykiatriske afdeling, må ved bedømmelsen af handlingernes beskaffenhed og grovhed ses på baggrund af oplysningerne om tiltaltes sindssygdom.

Når henses hertil og til de foreliggende oplysninger om tiltaltes personlige forhold i øvrigt, herunder til længden af tiltaltes ophold i Danmark, finder landsretten, at en udvisning vil være i strid med et krav om proportionalitet, der følger af den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8. Herefter, og da de forhold, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 2 og nr. 3, jf. stk. 2, således taler afgørende imod udvisning, tager landsretten tiltaltes frifindelsespåstand til følge."

Landsforeningens Meddelelse 24/2001

Færdselsloven - Generhvervelse af førerretten

Færdselslovens § 132

Trods talrige færdselsdomme med frakendelse af kørekortet for bestandig, senest i 1987, fandt landsretten betingelserne for generhvervelse opfyldt.

Ø.L. 11. afd. kære nr. S-3995-00, 24/11 2000

A på 48 år anmodede om generhvervelse af førerretten.

Han var frakendt førerretten for bestandig ved domme i 1979, 1980, 1982, 1984 og straffet senest 1987 for spritkørsel med fængsel i 7 måneder og frakendelse for bestandig.

1991 kørsel uden kørekort med fængsel i 60 dage.

Resten er citat af byrettens kendelse:

"Ansøgeren har forklaret, at det er nemmere for ham at få et arbejde, hvis han har et kørekort, og det er grunden til, at han søger om at få det igen. Han har tidligere været på antabus, da han afsonede i Horserød i 1992. Han var da på antabus i et halvt år. Han har tidligere haft et alkoholproblem, men da han mødte sin kone for nogle år siden, kom han ud af dette problem. Han drikker kun Tuborg light, men for ikke at "falde i" igen, har han bestilt tid til på torsdag, hvor han igen skal starte en antabus-kur.

Anklagemyndigheden har begrundet sin protest med de mange gange, ansøgeren er frakendt førerretten for bestandig, og at han er dømt for at have kørt i frakendelsestiden efter at være fradømt kørekortet for bestandig. Efter det oplyste om de arbejdsmæssige og personlige forhold er betingelserne for generhvervelse efter færdselslovens § 132, stk. 1, ikke opfyldt.

Ansøgeren har anført, at det er over 20 år siden, han fik en tidsbegrænset frakendelse. Der er gået 13 år fra hans sidste dom for spirituskørsel, og de sidste 9 år er han ikke straffet. Det er meget vigtigt for ham at få sit kørekort igen, hvis han skal klare sig godt på arbejdsmarkedet som jord- og betonarbejder. Hertil kommer, at det meste arbejde er i Københavns-området.

Rettens bemærkninger:

De familiemæssige og arbejdsmæssige forhold, som ansøgeren har anført til støtte for ansøgningen om generhvervelse af førerretten er i sig selv ikke sådan ganske særlige omstændigheder, der kan begrunde, at han rent undtagelsesvis bør gengives førerretten. Herefter, og da det oplyste om ansøgerens forstraffe ikke kan føre til andet resultat, findes betingelserne i færdselslovens § 132, stk. 1, for gengivelse af førerretten ikke at være opfyldt."

Sagen blev indbragt for landsretten og behandlet på skriftligt grundlag.

Landsretten udtalte:

"Da der nu er forløbet næsten 14 år siden seneste dom om frakendelse af førerretten for bestandig, og godt 9 år siden seneste dom om kørsel i frakendelsestiden, findes betingelserne i færdselslovens § 132, stk. 1 for gengivelse af førerretten nu at være opfyldt, hvorfor

b e s t e m m e s:

Slagelses rets kendelse af 10. oktober 2000 ændres, således at A gengives retten til at erhverve kørekort til motordrevet køretøj, hvortil der kræves kørekort.

Statskassen betaler sagens omkostninger for byret og landsret."

- oo0oo -

Redaktøren henviser vedr. tidligere afgørelser til sin oversigtsartikel i Lf.Medd. 74/1991.

Landsforeningens Meddelelse 25/2001

Samfundstjeneste - Vilkårsovertrædelse

Straffelovens § 66

Stortyven S var idømt 8 måneders fængsel betinget af samfundstjeneste i 100 timer. Efter 54 timer blev han indberettet for vilkårsovertrædelse. Byretten bestemte, at straffen skulle fuldbyrdes med 4 måneders fængsel. S forklarede i landsretten, hvorfor det af personlige grunde havde ramlet for ham, han var nu på vej op. Landsretten lod ham afvikle resten af samfundstjenesten inden for 3 måneder.

Ø.L. 15. afd. a.s. nr. S-1461-090, 26/10 2000

S på 22 år blev i december 1998 idømt 8 måneders fængsel betinget af samfundstjeneste i 100 timer for tyverier til ca. 1,1 mill. kr.

I januar 2000 indberettede Kriminalforsorgen, at S, der havde aftjent 54 timer, ikke overholdt vilkårene.

S forklarede, at det skyldtes forskellige personlige forhold, som også fremgik af Kriminalforsorgens indberetning. Han havde nu fået ny stilling.

Byretten fandt, at det ville være "uden pædagogisk værdi" at gøre endnu et forsøg, og besluttede, at straffen nu skulle fuldbyrdes med 4 måneders fængsel.

S ankede med påstand om, at dommen forblev betinget af den resterende samfundstjeneste. Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

S forklarede bl.a., at hans udeblivelse i oktober 1999 skyldtes, at det hele ramlede for ham, og han gik i baglås. Han havde nu fået nyt arbejde, skulle have sin 4-årige søn boende og havde fået ny kæreste. Han ville meget gerne afvikle den resterende del af samfundstjenesten. Den nye arbejdsgiver var orienteret og indforstået hermed.

Kriminalforsorgen henholdt sig til indberetningen.

Landsretten bemærkede:

"Efter det oplyste om baggrunden for domfældtes udeblivelse fra samfundstjeneste, sammenholdt med oplysningerne om domfældtes aktuelle personlige forhold, findes det efter omstændighederne forsvarligt, at lade den hidtidige dom af 21. december 1998 opretholde, dog at prøvetiden fastsættes til 1 år fra landsrettens dom på betingelse af, at domfældte ikke begår nyt strafbart forhold i prøvetiden, underkaster sig tilsyn af kriminalforsorgen i prøvetiden og udfører 46 timers samfundstjeneste inden for et tidsrum af 3 måneder efter kriminalforsorgens nærmere bestemmelse herom."

Erstatning - Varetægtsfængsling

Retsplejelovens § 1018 a

E var frihedsberøvet 172 dage sigtet for groft røveri, for hvilket han blev frifundet. Han blev imidlertid dømt 8 måneders fængsel i fællesstraf for bedrageri og mandatsvig. Byretten fandt, at der var et misforhold mellem varetægtsfængslingen og den idømte straf, og ville give erstatning herfor. Landsretten fandt, at E alene havde krav på en differenceerstatning for de 29 dage, han havde siddet isoleret.

V.L. 1. afd. a.s. S-1359-00, 18/9 2000

E krævede erstatning for 176 dages varetægtsfængsling, heraf 30 dage i isolation med kr. 97.600 - forhøjet med 50% til kr. 146.400, idet han efter varetægtsfængslingen blev frifundet for groft røveri, men i overensstemmelse med sin erkendelse blev dømt for mandatsvig og bedrageri med 8 måneders fængsel, idet en tidligere dom fra februar 1999 på 7 måneders betinget fængsel blev udløst.

Anklagemyndigheden afviste kravet. Der var under sagen enighed om, at frihedsberøvelsen havde varet i alt 172 dage.

Anklagemyndigheden henviste til, at der ved dommen var foretaget strafafkortning svarende til den tid, E havde siddet varetægtsfængslet. Der var ikke noget misforhold mellem de ca. 5½ måneds varetægtsfængsel og den idømte straf, jfr. U 1993.123 H. Anklagemyndigheden bestred tillige, at der var grundlag for takstforhøjelse.

E henviste bl.a. til, at han havde været frihedsberøvet, sigtet for en alvorlig forbrydelse, som han ikke havde begået. Han havde brug for den erstatning, han kunne få, og måtte senere afsone straffen på de 8 måneder. Takstforhøjelsen for drabs- og sædelighedssager burde også omfatte røveri.

Byretten konstaterede, at sagen skulle afgøres efter reglerne i RPL § 1018 a, stk. 2, jfr. afgørelsen i U 1993.123 H.

Varetægtsfængslingen var alene begrundet i røverisigtelsen.

Retten konstaterede, at E havde siddet varetægtsfængslet i knap 6 måneder, og at sagen vedr. de andre forhold var afgjort med en fællesstraf i 8 måneder, der omfattede en tidligere betinget dom på 7 måneders fængsel. Henset hertil fandt retten, at der var et sådant misforhold mellem varetægtsfængslingen og sagens udfald, at der burde til-

kendes E sædvanlig takstmæssig erstatning - dog uden forhøjelse - hvorefter E fik tilkendt 95.600 kr.

Anklagemyndigheden ankede med påstand om frifindelse subsidiært betaling af et mindre beløb. E påstod stadfæstelse.

Landsretten udtalte:

"Der er efter varigheden af frihedsberøvelsen ikke grundlag for at fastslå, at frihedsberøvelsen ikke står i rimeligt forhold til strafforfølgningens udfald. Da E under varetægtsfængslingen var isoleret i 29 dage, er det rimeligt, at der tilkendes ham en erstatning på 5.800 kr., svarende til 29 dage á 200 kr. Der foreligger ikke andre særlige grunde til at tilkende ham erstatning."

Statskassen skulle bære omkostningerne for begge retter.

Landsforeningens Meddelelse 27/2001

Erstatning for at være tiltalt i en sædelighedssag, uden at der skete frihedsberøvelse

Retsplejelovens § 1018 b

Pædagog sigtet og siden frifundet i sædelighedssag. Tilkendt 10.000 kr. under hensyn til, at sagen havde verseret ½ år, der havde været afholdt forældremøder, hvor hans navn blev nævnt, og til at han var blevet afskediget med henvisning til sigtelsen, og til at der i hans nærområde - uanset frifindelsen - opsattes belastende opslag om ham. Det var uden betydning, at anklagemyndigheden ikke havde været medvirkende til de særligt belastende omstændigheder.

Derimod fandtes der ikke grundlag for at fastslå, at anklagemyndigheden havde handlet culpøst.

Retten i Gladsaxe SS 773/00, 19/10 2000

I oktober 1998 anmeldte kommunen E til politiet, at et forældrepar havde oplyst, at deres 3-årige datter havde fortalt noget, som kunne tyde på, at E havde været uterlig over for et eller flere børn i den institution, hvor han var ansat.

Anmeldelsen blev fulgt op af henvendelser fra andre forældre, og nogle børn blev videoafhørt. E blev i december 1998 afskediget med 3 måneders varsel på grund af sagen. Tiltale efter § 224, jfr. § 222, stk. 2, jfr. § 223, stk. 1 og § 232 blev rejst i

marts, og sagen blev domsforhandlet over tre dage i juni 1999, hvor der skete frifindelse. Bevisførelsen bestod bl.a. af afhøring af pædagogen og forældre samt afspilning af videoafhøringer af tre børn.

E krævede 50.000 kr. i torterstatning.

Anklagekyndigheden afviste kravet, da E ikke havde været frihedsberøvet. Anklagemyndigheden havde ikke givet anledning til, at E blev afskediget.

E's påstand om, at betingelserne for godtgørelse efter § 1018 h (culpa) skulle være til stede, bl.a. fordi forældrene havde været til stede under børnenes afhøring, og at der ikke forud var givet forsvareren mulighed for at tale med sigtede, blev tilbagevist med, at de påberåbte mangler først er blevet erkendt som sådanne i forbindelse med Rigsadvokatens senere udsendte vejledning.

At der var rejst tiltale på det foreliggende grundlag var et skøn, som ikke kunne medføre godtgørelse efter en culparegel. Det kunne måske i en sag som denne være bedre for E at blive frifundet ved en dom, end at sagen blev sluttet efter bevisets stilling.

Domsmandsretten udtalte:

"Tiltalen vedrørte meget belastende forhold, og under hensyn til, at erstatningssøgende ved domfældelsen havde været sigtet herfor i mere end et halvt år, til at der havde været afholdt forældremøde, hvor hans navn var blevet nævnt, til at han var blevet afskediget under henvisning til sigtelsen, og til at der i hans nærområde, uanset frifindelsen, opsattes belastende opslag om ham, findes betingelserne for tilkendelse af godtgørelse efter retsplejelovens § 1018b opfyldt. Det er uden betydning herfor, at anklagemyndigheden ikke har været medvirkende til de nævnte omstændigheder.

Der er ikke grundlag for at bringe retsplejelovens § 1018h i anvendelse.

Godtgørelsen fastsættes som nedenfor bestemt."

T blev herefter tillagt 10.000 kr. med sædvanlig procesrente.

- 00000 -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"Efter forarbejderne til retsplejelovens § 1018 b kan der i visse tilfælde forekomme afhøringer, f.eks. meget langvarige afhøringer, og sigtelser, der opleves så belastende

og krænkende, at de vil kunne henføres under begrebet indgreb og dermed begrunde erstatning, jf. f.eks. Anklagemyndighedens Årsberetning 1998-1999, bind 2, side 46.

....

Med hensyn til retspraksis henviser jeg i øvrigt til U 1988.705 H, U 1991.205 V, U 1992.892 V, U 1996.1088 V og (navnlig) U 2000.1473 Ø."

Landsforeningens Meddelelse 28/2001

Erstatning - Udlevering af påanket straffedom til private

Retsplejelovens § 41 og § 1018 f

Byret udleverede efter begæring udskrift af påanket straffedom til erstatningssøgendes forretningsforbindelse. Senere blev de erstatningssøgende ~~fifundet~~ i straffesagen. Efter mange yderligere forviklinger blev de hver tilkendt 20.000 kr. i tortgodtgørelse.

Retten i Slagelse, SS 25225/98, 6/12 2000

A og B anlagde sag mod Retten på Frederiksberg, F, i anledning af, at F den 10/8 1993 havde udleveret en udskrift af en straffedom til deres arbejdsgiver i strid med retsplejelovens § 41. Sagen var først indbragt for anklagemyndigheden, der gjorde gældende, at der ikke var tale om et straffeprocessuelt indgreb, og efter diverse kendelser blev det besluttet den 2/10 1996, at sagen skulle behandles ved retten i Slagelse i strafferetsplejens former, jfr. § 1018 f. Denne sidste afgørelse blev ikke af anklagemyndigheden påkæret.

Bl.a. som følge af tvist om bevisførelse og sygdom hos A og B's advokat blev sagen udsat. Senere blev sagen udsat efter advokatens begæring, idet en anden sag, anlagt mod politimesteren, burde afgøres først. Sagen vågnede derfor først op igen i efteråret 1999, og herefter bad retten anklagemyndigheden fremkomme med en skriftlig forelæggelse.

Af denne fremgår, at anklagemyndigheden i maj 1992 rejste tiltale mod A og B, og at F i juli 1993 afsagde dom om overtrædelse af straffelovens § 203 og § 204, stk. 2, jfr. stk. 1. Straffen var dagbøder og konfiskation af spillemaskiner. Sagen blev ved ankemeddelelse af 9/8 1993 indbragt for landsretten. Den 18/4 1994 blev dommen ophevet af Højesteret (U.1994.536 H) og hjemvist til fornyet behandling med den begrundelse, at dommeren var inhabil, som havende stilling i Justitsministeriets Politikontor. Sagen blev på ny indbragt for byretten den 6/6 1994, der imidlertid afsagde

kendelse om, at sagen skulle afvises, da den ikke fandtes at være indbragt uden ophold efter hjemvisningen. Kendelsen blev stadfæstet 8/8 1995 af landsretten.

A og B rejste ved skrivelser i februar og marts 1994 krav i anledning af tab, forvoldt af F, der den 10/8 1993 udleverede en udskrift af den påankede straffedom til deres forretningsforbindelse.

Anklagemyndigheden gjorde principalt gældende, at sagen skulle afvises, da der ikke var tale om et straffeprocessuelt indgreb, subsidiært blev påstået frifindelse, da der ikke var foretaget en erstatningsforpligtende handling, og der heller ikke var dokumenteret noget tab.

Yderligere blev anført, at det ikke umiddelbart af dommen fremgik, at den kunne ankes, bøden lå under grænsen efter RPL § 962. Værdien af det konfiskerede oversteg imidlertid 3.000 kr., men dommen indeholdt intet om værdien af det konfiskerede.

Der var heller ikke tale om en overtrædelse af RPL § 41.

I øvrigt var domsafsigelsen offentlig, hvorfor A og B's omdømme ikke kunne have lidt nævneværdig skade ved udlevering af domsudskriften. (Forkortet gengivelse, ER)

A og B krævede hver 1 mill. kr. og gjorde bl.a. gældende, at der forelå en krænkelse af RPL § 41 og retten til at blive anset for uskyldig, indtil endelig dom er afsagt, jfr. EMK art. 6, stk. 1 og 2. Justitsministeriet havde (modsat anklagemyndigheden) allerede i december 1993 erkendt, at den stedfundne udlevering af den ankede straffedom var retsstridig i henhold til RPL § 41, stk. 1.

Udlevering fandt sted, selv om A og B på forhånd ved anbefalede skrivelser havde oplyst dommeren om, at der bestod en risiko for misbrug af dommen.

Dommen blev misbrugt af forretningsforbindelsen. (Der blev henvist til bilag 53 og 54).

F nægtede efterfølgende at tilbagekalde domsudskriften.

Retten i Slagelse udtalte:

"Under hensyn til, at rettens kendelse af 2. oktober 1996 ikke er indbragt for landsretten, findes spørgsmålet om, hvorvidt kravet om godtgørelse kan behandles i strafferechtsplejens former at være endeligt afgjort, hvorfor anklagemyndighedens påstand om afvisning ikke tages til følge.

Vedrørende udlevering af udskrift af straffedommen finder retten, at (...forretningsforbindelsen...), da dommen var påanket, ikke var berettiget til at få en udskrift, og at retten på Frederiksberg derfor ikke burde have udleveret udskriften. Under hensyn til at det yderligere skete på et tidspunkt, hvor de erstatningssøgende havde meddelt retten, at der verserede sager, hvor en anvendelse af udskriften efter deres opfattelse kunne få negativ indflydelse, findes der ved udleveringen at være sket en krænkelse, der berettiger til tortgodtgørelse.

Ved fastsættelsen af godtgørelsens størrelse finder retten efter de afgivne forklaringer, at måtte lægge til grund, at A's forretningsforbindelse var fuldt informeret om den efterforskning, der havde været rettet mod A, og tiltalerejsningen og domsafsigelsen. Retten finder derfor, at de informationer, der måtte fremgå af domsudskriften på anden måde i forvejen var, eller kunne have været, (...forretningsforbindelsen...) og A's øvrige forretningsforbindelser bekendte, hvorfor den yderligere skadevirkning og krænkelse der skete ved udleveringen af udskriften er uhyre begrænset. På denne baggrund fastsættes torterstatningen til kr. 20.000 til hver.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Statskassen tilpligtes at betale kr. 20.000 til A og kr. 20.000 til B med rente 5% årligt over diskontoen fra den 28. september 1994 til betaling sker."

Statskassen skulle udrede sagens omkostninger, herunder salær til den beskikkede advokat.

Landsforeningens Meddelelse 29/2001

Vold - Gentagelse - Betinget straf - En taber

Straffelovens § 56, § 244 og § 247

35-årig T, der tidligere var dømt for vold flere gange, slap med betinget straf for ny voldssag på grund af sine personlige forhold.

Retten i Brøndbyerne S 25183/2000, 7/9 2000

T på 35 år var tiltalt i forhold 1 for vold efter straffelovens § 244, jfr. § 247, stk. 1, ved om aftenen i en lejlighed at have tildelt K adskillige slag med knyttet næve i ansigtet, på armene, i brystet og på skulderen, ligesom han slog hende i hovedet med en karton øldåser.

I forhold 2 hærværk, ved at have smadret indbo for ca. 1.000 kr.

T var tidligere straffet flere gange for vold, senest i 1998 med 40 dages fængsel.

T blev mod sin benægtelse fundet skyldig i forhold 1 på nær slag med en karton øl. I forhold 2 blev han frifundet på grund af manglende bevis for forsæt.

Straffen blev fastsat til fængsel i 40 dage, men retten fortsatte:

"Under hensyn til de personlige forhold, der nærmere er beskrevet i retsbogen, findes det vigtigt, at der ydes tiltalte en hjælp til at forsøge at komme ud af misbrug og få oplæring i læsning og en uddannelse.

Det bestemmes derfor i medfør af straffelovens § 56, stk. 2, at fuldbyrdelsen udsættes og bortfalder efter forløbet af en prøvetid på 1 år under de nedenfor angivne betingelser."

Særvilkårene omfattede at tage ophold og arbejde efter tilsynsmyndighedens bestemmelse og underkaste sig en lægeligt ledet afvænningsbehandling.

Retsbogen er ikke medfulgt, da anke blev frafaldet, men ordet gives til forsvareren:

"Desværre har retten ikke sendt retsbogen, men kort fortalt var der tale om en mand der næsten ingen skolegang havde haft, han kunne kun med yderste anstrengelser læse, han havde tidligere haft misbrug af forskellig art, men lyspunktet var, at han mindst selv havde henvendt sig til Bispebjerg Hospitals skadestue med henblik på at få psykiatrisk hjælp.

Han havde ingen omgangskreds udover de "bumser" som han ikke rigtig kunne lade være med at omgås (det var vist nok de eneste der havde overskud til at snakke med ham).

På et tidspunkt udbrød dommeren "Jamen du er jo en taber". Fremtidsvisioner var der ikke mange af, men pludselig udbrød gutten, at han godt kunne tænke sig at komme på højskole!

Selvom der ikke var udarbejdet personundersøgelse, blev resultatet en betinget dom."

Vold - Betinget straf

Straffelovens § 56, § 58 og § 244

19-årige T havde på diskotek to gange slået K i ansigtet med knyttet hånd. Betinget fængsel i 30 dage og tillægsbøde 3.000 kr.

Københavns Byrets 11. afd. nr. 27745/2000, 29/11 2000

T på 19 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 244 ved på et diskotek kl. 03.20 at have slået K to gange i ansigtet med knyttet hånd.

T nægtede sig skyldig. Han var ustraffet. K og en anden pige afgav forklaring.

Retten udtalte:

"Det må efter vidneforklaringerne, sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, anses for bevist, at tiltalte under en diskussion med forurettede slog forurettede to gange i ansigtet med knyttet hånd, og at slagene ramte forurettede på læberne. Da retten ikke finder at kunne lægge vægt på tiltaltes forklaring, er der ikke grundlag for at antage, at forurettede forinden har skubbet til tiltalte. Tiltalte findes herefter skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 244 til fængsel i 30 dage.

Da det findes upåkrævet, at denne straf fuldbyrdes, udsættes fuldbyrdelsen i medfør af straffelovens § 56, stk. 2, som nedenfor bestemt.

I medfør af straffelovens § 58, stk. 2, idømmes tiltalte en tillægsbøde på 3.000 kr., subsidiært hæfte i 6 dage."

- oo0oo-

Betingelserne omfattede en prøvetid på 2 år.

Vold - Jagten på parkeringsplads - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62 og § 244

Tildelt anden bilist et knytnæveslag, da denne snupede den parkeringsplads, som T holdt og ventede på. Samfundstjeneste.

Københavns Byrets 22. afd. 23755 + 21440 + 20208/00, 13/10 2000

T på 35 år var tiltalt for vold efter straffelovens § 244 ved på parkeringsplads ved Hovedbanegården at have slået A i ansigtet med knyttet hånd.

De to næste forhold var færdselsforseelser ved en tidligere lejlighed, hvor T henholdsvis havde kørt 13 km/t for stærkt og uden sikkerhedssele. T nægtede det første forhold og erkendte de øvrige.

A og 2 andre vidner afgav forklaring, der alene er gengivet i retsbogen. T var ustraffet. Der var indhentet en personundersøgelse.

Retten fandt det efter en lægeattest og vidneforklaringerne godtgjort, at T havde tildelt A et knytnæveslag som anført i anklageskriftet.

Det var ikke tilstrækkeligt at idømme en betinget dom, men da T skønnedes egnet til samfundstjeneste, blev han idømt 30 dages betinget hæfte og samfundstjeneste i 40 timer inden for en længstetid på 8 måneder. For færdselsforseelserne fik han en bøde på 800 kr.

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer:

"Min klient holdt ved parkeringspladserne ved Københavns Hovedbanegård og ventede på at overtage en plads, som var ved at blive ledig.

Der skete imidlertid det, at en anden bilist, der ankom, mens min klient ventede, snupede den nu ledige plads for næsen af min klient. Min klient gik over til den formastelige bilist, der dog ikke var til sinds at vige pladsen, og det var så starten på "sagen"."

Sagen har lighedspunkter med Lf.Medd. 56/1996 (frustrationer i en bilkø).

Sagsomkostninger pålagt udebleven anmelder

Retsplejelovens § 1011

Udebleven anmelder i en voldssag pålagt at bære omkostningerne i form af salær til den beskikkede forsvarer og bistandsadvokaten.

Retten i Tåstrup, SS 879/00, 25/10 2000

T var tiltalt efter straffelovens § 245 ved at have slået A i ansigtet med knyttet hånd og grebet ham om halsen og trykket til.

A mødte ikke op. Efter anklagemyndighedens påstand blev T frifundet.

Ligeledes efter anklagemyndighedens påstand blev det i medfør af RPL § 1011, stk. 1 pålagt A, der dels havde anmeldt sagen, dels var udeblevet under domsforhandlingen, hvortil han havde været lovligt indkaldt, at godtgøre det offentlige sagens omkostninger.

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"Det var såmænd ikke så voldsomt. Det drejede sig alene om kr. 5.500,00 til mig som forsvarer med tillæg af moms og et salær på kr. 1.200,00 med tillæg af moms til den beskikkede bistandsadvokat.

Her på kontoret var der ingen andre, der havde oplevet noget tilsvarende, uagtet det jo er hjemlet i retsplejelovens § 1011, stk. 1."

Timelærere til Politiskolen

Politiskolen optager i år og i de kommende år et betydeligt antal aspiranter til gennemgang af politiets grunduddannelse.

Politiskolen har derfor behov for at øge antallet af timelønnede faglærere i de juridisk betonedede fag først og fremmest strafferet, men i et vist omfang også civil- og forvaltningsret samt samfundskundskab.

Timelønnede faglærere i strafferet og øvrige juridiske fag er fortrinsvis kyndige praktikere fra politi- og anklagemyndighed. Politiskolen vil imidlertid gerne i videre omfang blandt faglærerne også tælle repræsentanter fra andre dele af retssystemet, herunder ikke mindst beskikkede advokater og deres erfarne fuldmægtige, således at undervisning og løbende fornyelse af pensumplaner og undervisningsmaterialer hviler på så bredt og alsidigt et grundlag som muligt.

Politiets grunduddannelse består af 4 moduler, heraf 2 teoretiske moduler på Politiskolen af hver 8 måneders varighed (PG I og III). Strafferet omfatter 32 timer på PG I og 80 timer på PG III fordelt på 2-lektioners moduler. Samfundskundskab omfatter 52 timer på PG I fordelt på 2-lektioners moduler, og civil- og forvaltningsret omfatter 65 lektioner på PG III fordelt på 3 lektioner pr. uge. Der er mulighed for fleksibilitet i tilrettelæggelse og afvikling af timerne.

Ansættelsesterminer for politiaspiranter i 2001 er 1. april, 1. august og 1. december.

Ansættelse som timelærer sker på kontrakt og med aflønning efter gældende overenskomst mellem Finansministeriet og DJØF og udgør for tiden kr. 306,08 pr. undervisningstime af 45 min. (sats III).

Nærmere oplysninger om Politiskolen og undervisningen kan fås ved henvendelse til chefkonsulent Niels Schmidt eller kontorfuldmægtig Annette Knøfler, Politiskolen, Brøndbyøster Boulevard 30, 2605 Brøndby, tlf. 36 47 88 88.